

ผลการใช้ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐาน
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

**The Effect of Khlui phiang aw instructional package on the subject of
Basic knowledge and performance of Khlui phiang aw for
Mathayomsuksa one students**

ปรัชญธร ศิลปะกุล และ นันทนธร บรรจงปรุ

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Phatchayatorn Sillapakil and and Nanthon Bunjongparu

Ramkhamhaeng University, Thailand

Corresponding Author , E-mail : tiratear@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลองมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาชุดการสอน เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนละแมวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 151 คน ผู้วิจัยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 75 คน และกลุ่มควบคุม 76 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยชุดการสอนเรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 เล่ม แผนการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอน จำนวน 8 ชุด แผนการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนแบบปกติ จำนวน 8 แผน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานทางสถิติโดย Independent t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.63/79.97 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการสอน โดยใช้ชุดการสอนสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ชุดการสอน; ขลุ่ยเพียงออ; ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

The objective of this research were 1) to develop instructional package on the topic Basic knowledge and performance of Khlui phiang aw for Mathayom suksa one students aiming to meet the effectiveness criterion of 80/80; and 2) to compare Thai music learning achievement a comparison of thai music learning achievement regarding basic knowledge and performance of Khlui phiang aw of mathayom suksa combined with the group using Khlui phiang aw instructional package and the group using traditional activity instruction. The experimental groups selected through cluster random sampling comprised 75 students taught using instructional package, while the control group consisted of 76 students taught traditionally. Research tools in this study are 1) instructional package, 2) Learning plans using Khlui phiang aw instructional package and learning plans using the traditional way, and 3) An achievement test on Basic knowledge and performance of Khlui phiang aw for Mathayom suksa one. The research data were analyzed using mean, percentage, S.D. and independent t-test. The results revealed that: 1) Khlui phiang aw instructional package demonstrated an efficiency (E1/E2) of 81.63/79.97, meeting the criteria of 80/80. 2) The Thai music learning achievement of students taught using Khlui phiang aw instructional package was higher than that of students taught traditionally. The result was statistically significant at the 0.05 level.

Keywords: Instructional Package; Thai Music; Learning Achievement; Khlui Phiang Aw

บทนำ

การศึกษาเป็นรากฐานที่สำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และช่วยเพิ่มความเท่าเทียมในสังคม ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างอาชีพและเป็นตัวขับเคลื่อนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความเจริญรุ่งเรืองของประเทศ แต่ในสภาวะการณ์ปัจจุบันทั่วโลกกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรมการเมือง เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว โดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542)

การพัฒนาให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์นั้นต้องควบคู่ไปทั้งร่างกายและจิตใจ ในปัจจุบันมีการศึกษาทางวิทยาศาสตร์มากมายพบว่าดนตรีมีส่วนช่วยในการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม นักวิทยาศาสตร์ได้ค้นพบว่าดนตรีสามารถช่วยให้เด็กเติบโตและพัฒนาได้หลายด้าน สามารถทำให้ร่างกายและจิตใจทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นี่เป็นสิ่งสำคัญสำหรับมนุษย์ โดยเฉพาะสำหรับเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่สำคัญ เพราะเด็กจะต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายมากมาย เช่น เสียงเปลี่ยนในวัยรุ่นชาย และในวัยรุ่นผู้หญิงที่เริ่มมีหน้าอก เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเหล่านี้ส่งผลให้วัยรุ่นไม่มั่นใจในตัวเอง อันมี

ผลให้วัยรุ่นไม่สามารถจัดการอารมณ์ของตนเองได้ดีเท่าที่ควร (สรวมมณต์ สิริธิตสมาน, 2562) ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญมากจะต้องพัฒนาจิตใจและอารมณ์ของพวกเขาควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านความรู้เพื่อส่งเสริมให้วัยรุ่นเติบโตเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติ

การเรียนรู้ด้านศิลปะเป็นการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาให้มนุษย์มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ เพราะกิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

โรงเรียนละแมวิทยาคือโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาอำเภอละแม จังหวัดชุมพร เป็นสถานศึกษาที่มุ่งจัดการศึกษาเพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียนเพื่อเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ จึงได้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่สอดคล้องหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช โดยกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ 2511 มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะเกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่าง ๆ ประกอบด้วยทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ (งานวัดผลโรงเรียนละแมวิทยา, 2565)

จากการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนละแมวิทยา ได้วิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระแกนกลาง รายวิชาศิลปะ สาระดนตรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มาตรฐาน ศ 2.1 ตัวชี้วัด ม.1/3 ที่กำหนดว่า ผู้เรียนจะต้องร้องเพลงและใช้เครื่องดนตรีบรรเลงประกอบการร้องเพลงด้วยบทเพลงที่หลากหลายรูปแบบ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551: 27) จึงได้จัดให้มีการสอนขลุ่ยเพียงออให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เนื่องจากขลุ่ยเพียงออเป็นเครื่องดนตรีที่หาซื้อได้สะดวก มีราคาย่อมเยาและเป็นเครื่องดนตรีไทยที่บ่งชี้ความเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติและความเป็นไทยอย่างชัดเจน อีกทั้งสามารถนำมาใช้พัฒนาทักษะทางดนตรีด้านการบรรเลงเครื่องดนตรีที่ต่อยอดพัฒนาทักษะทางดนตรีในระดับสูงขึ้นได้ แต่ในการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานต่ำกว่าเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด เพราะนักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถปฏิบัติขลุ่ยเพียงออได้ และยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขลุ่ยเพียงออ ผู้สอนจึงศึกษาปัจจัยของปัญหาดังกล่าวโดยการสอบถามจากนักเรียนพบว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันนั้นอิงเนื้อหาในหนังสือซึ่งเน้นทางด้านทฤษฎี แต่ไม่ครอบคลุมขั้นตอนการฝึกปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจด้านทฤษฎีแต่ขาดทักษะในการปฏิบัติเครื่องดนตรี

จากปัญหาดังกล่าวจึงชี้ให้เห็นว่า สื่อการสอนจึงถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนรู้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2551 :115) กล่าวว่า ชุดการสอนเป็นนวัตกรรมในการผลิตและการใช้สื่อการสอนที่เริ่มมีบทบาทต่อการเรียนการสอนทุกระดับในปัจจุบันและในอนาคต เพราะชุดการสอนจะเป็นแนวทางใหม่ที่จะช่วยแก้ปัญหาและเพิ่มประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะชุดการสอน

เป็นระบบของการวางแผนการสอนที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของเนื้อหาวิชานั้น ๆ จึงทำให้เกิดประโยชน์และคุณค่าในการเรียนการสอนอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้การทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่อง ความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้ชุดการสอนขลุ่ย 1 เพียงออกับการสอนแบบปกติเป็นการพัฒนาให้สัมฤทธิ์ผล สามารถพัฒนาศักยภาพทางด้านดนตรีไทยได้อย่างเต็มที่ตามช่วงวัยรุ่น ทั้งนี้การศึกษาในครั้งนี้ยังเป็นข้อมูลในงานการวิจัย ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากกับการศึกษา เป็นข้อมูลหลักในการพัฒนาที่ยั่งยืนและถาวรให้กับสถานศึกษาหรือผู้ที่มีความสนใจในการสอนขลุ่ยเพียงออสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออกับการสอนแบบปกติ

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทยเรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออกับการสอนแบบปกติเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยผู้วิจัยได้สร้างชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิชาดนตรีไทย เพื่อใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูโดยใช้เนื้อหาของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนละแมวิทยา อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนนักเรียน 228 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนละแมวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 4 ห้อง รวมนักเรียนทั้งหมด จำนวน 151 คน ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง Krejcie & Morgan และใช้การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยการจับฉลาก

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น คือ ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐาน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่า ชุดการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

4.2 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 แผน 8 ชั่วโมง ผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาดนตรีไทย เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบไปด้วย

4.3.1 ข้อสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) รายข้ออยู่ที่ระดับ 1.00 ทั้งหมด แสดงถึงคุณภาพของแบบทดสอบที่สอดคล้องกับตัวชี้วัดที่กำหนด มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.30 – 1.00 และ ค่าอำนาจจำแนก (s) มีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

4.3.2 แบบประเมินทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออที่สังเกตจากพฤติกรรมการเป่าขลุ่ยเพียงออของนักเรียนเป็นแบบรูบริค แบบแยกส่วนและมีเกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ (Rating Scale)

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 สุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนละแมวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 151 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ด้วยการจับสลากมา 4 ห้องเรียน จำนวน 151 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลองจำนวน 75 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 76 คน

5.2 ชี้แจงวัตถุประสงค์ กระบวนการจัดการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ให้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

5.3 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สำหรับกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ตามแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผนการเรียนรู้ ดังนี้

5.3.1 จัดการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ ทำกิจกรรมที่ระบุไว้ในชุดการสอนหลังจากนั้นทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบหลังเรียน

5.3.2 จัดการเรียนรู้แบบปกติสำหรับกลุ่มควบคุม หลังจากนั้นประเมินผลด้วยการทำแบบฝึกหัดและทดสอบหลังเรียน

4. เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 กลุ่มแล้ว จึงดำเนินการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

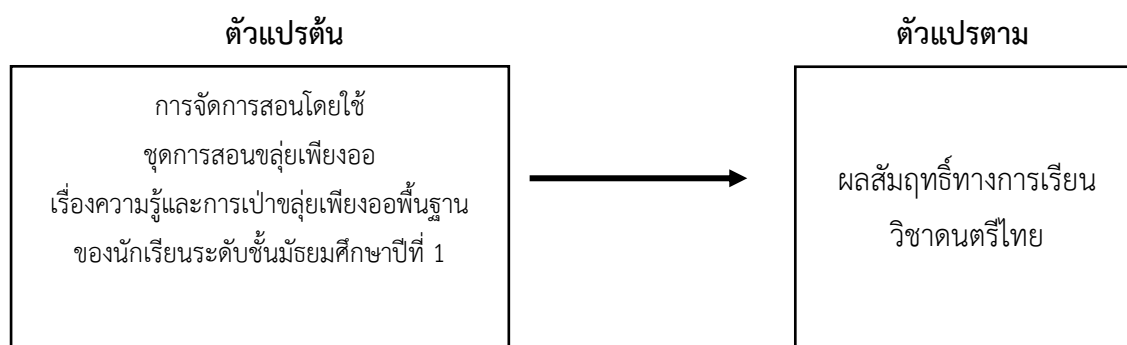
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 วิเคราะห์ผลการประเมินประสิทธิภาพของชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

6.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่า t-test แบบ Independent

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัย เรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยใช้ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออกับการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการสอนของธอร์นไคค์ มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาชุดการสอนและได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ผลการหาประสิทธิภาพชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าประสิทธิภาพของชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ภาคสนาม)

คะแนน	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้		เกณฑ์ที่กำหนด
			ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	
1. ระหว่างเรียน	75	140	114.28	81.63	80 (E ₁)
2. หลังเรียน	76	35	27.99	79.97	80 (E ₂)

จากตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (ภาคสนาม) พบว่า คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน (E₁) เท่ากับ 114.28 คิดเป็นร้อยละ 81.63 ของคะแนนเต็ม และคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน (E₂) เท่ากับ 27.99 คิดเป็นร้อยละ 79.97 ของคะแนนเต็ม ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ชุดการสอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.63/79.97 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนดนตรีไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออกับการสอนแบบปกติ

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างใช้ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออกับการสอนแบบปกติ

ผลการทดสอบ	คะแนนเต็ม	N	$\bar{x}$	S.D.	t	P
กลุ่มควบคุม	35	75	27.99	1.14	5.42	.000
กลุ่มทดลอง	35	76	26.96	1.18		

จากตารางที่ 2 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้เรียนโดยใช้ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (กลุ่มทดลอง) จำนวน 75 คน ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย คะแนนเต็ม 35 คะแนน พบว่า นักเรียนได้คะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 27.99 สูงกว่าคะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติ (กลุ่มควบคุม) มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.96 คะแนน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.63/79.97 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ 80/80 ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ เนื่องจากชุดการสอนขลุ่ยเพียงออที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นได้ผ่านกระบวนการสร้างและพัฒนาอย่างเป็นระบบโดยเริ่มจากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รายวิชาดนตรี ศึกษามาตรฐานหลักสูตรและตัวชี้วัด จุดประสงค์ของรายวิชา สาระการเรียนรู้แล้วนำมาใช้ในการดำเนินการเรียนการสอน โดยผ่านการประเมินที่ถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านซึ่งผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด พร้อมทั้งมีการนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาทดลองใช้ก่อน (try out) แล้วจึงนำไปทดสอบใช้กับกลุ่มตัวอย่าง อีกทั้งลักษณะและรูปแบบของการสอนในชุดการสอนที่สร้างขึ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทักษะทางดนตรีควบคู่ไปกับการเรียนทฤษฎีดนตรีไทย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในการเรียนดนตรีมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ในแต่ละชุดการสอนได้ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติซ้ำๆ กันอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Thorndike (1969) ที่กล่าวว่า สิ่งใดเมื่อทำบ่อย ๆ หรือมีการฝึก เด็กย่อมทำสิ่งนั้นได้ดี สิ่งใดที่ไม่ได้ทำนานๆ เด็กย่อมทำสิ่งนั้นไม่ได้ จึงทำให้ชุดการสอนมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของถนอม สิงห์ขอม (2566 : 424) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องเทคนิคการเป่าขลุ่ยเพียงออ พบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง เทคนิคการเป่าขลุ่ยเพียงออ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ 82.67/95.33 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 3. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับมากที่สุด อีกทั้งยังสอดคล้องกับ วรเพชร พหุโล (2566) ได้ศึกษา การพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการปฏิบัติร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสทิงพระวิทยา อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา พบว่า ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะปฏิบัติการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการปฏิบัติร่วมกับแบบฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้กระบวนการปฏิบัติร่วมกับแบบฝึกทักษะเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 85.96 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการสอนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนแบบปกติ กล่าวคือ ชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่องความรู้และการเป่าขลุ่ยเพียงออพื้นฐานของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นส่งผลให้ผลคะแนนสอบหลังการเรียนการสอนแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่เรียนรู้

โดยการเรียนการสอนแบบปกติ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นเพราะชุดการสอนขลุ่ยเพียงออ เรื่อง มีการนำสื่อที่หลากหลายมาใช้ในการสอนทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนันทา ใจดี (2563) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรี ไทย เรื่อง การเป่าขลุ่ยหลีบเบื้องต้น ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ที่สอนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนแบบปกติพบว่า 1) ชุดการสอน เรื่อง การเป่าขลุ่ยหลีบเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.4/87 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ 85/85 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่อง การเป่าขลุ่ยหลีบเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนแบบปกติพบว่าแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ โอภาส สุวรรณโพธิ์ (2565 : 125) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจโดยใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่อง การปฏิบัติขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่อง การปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ สูงกว่าก่อนเรียนซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่อง การปฏิบัติขลุ่ยเพียงอามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น 2) ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่อง การปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ ทั้ง 2 ด้าน คือด้านคุณภาพของเนื้อหา ผลการวิเคราะห์อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด และด้านคุณภาพของชุดฝึกทักษะผลการวิเคราะห์อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1.1 ครูผู้สอนควรศึกษาวิธีการใช้แบบฝึกทักษะให้ละเอียด เพื่อชี้แจงวิธีการให้นักเรียนทุกคนเข้าใจวิธีการใช้งาน

1.2 การเรียบเรียงเนื้อหาที่นำมาใช้ในการทำชุดการสอน ควรเลือกเนื้อหาหรือหัวข้อที่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาที่จะสอน และเนื้อหาดังกล่าวจะต้องสามารถนำไปใช้ได้จริงและก่อให้เกิดความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ดีต่อบทเรียน

1.3 กิจกรรมการสอนวิชาดนตรี เป็นวิชาที่ครอบคลุมถึงความรู้ ทักษะ และเจตคติ โดยเฉพาะด้านทักษะทางดนตรี ควรเป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง และเกิดประสบการณ์การเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรพัฒนาสื่อในชุดการสอนโดยนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ เช่นการยกตัวอย่างเพลงผ่านคลิปวิดีโอ โดยใช้เป็น QR Code ในชุดการสอน จะเป็นตัวอย่างที่ดีที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะทักษะทางดนตรีนั้นการฟังเสียงจากตัวอย่างถือเป็นสิ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะดนตรี และมีความเฉพาะตัวที่ไม่สามารถบรรยายได้โดยตัวอักษร

2.2 ในการฝึกปฏิบัติทักษะด้านดนตรีจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญ ดังนั้นเวลาในการทดลองอาจจะต้องใช้เวลาทดลองมากพอสมควร เพื่อทำให้นักเรียนเกิดทักษะที่ดีในการเป่าขลุ่ยเพียงออ อีกทั้งในการศึกษานักเรียนในช่วงวัยรุ่น เป็นช่วงวัยที่มีปัจจัยภายนอกมากมายในการรบกวนการฝึกปฏิบัติ เช่น โทรศัพท์มือถือ ธรรมชาติของวัยที่ชอบเล่น ดังนั้นจึงควรพัฒนาชุดการสอนให้สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา และมีกิจกรรมที่ทำทลายกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ต้องเวลา

2.3 ควรศึกษาผลของการสอนโดยใช้ชุดการสอนที่มีตัวแปรด้านอื่น ๆ ได้แก่ ความพึงพอใจ เจตคติ ความคิดเห็นของนักเรียนเพิ่มเติม

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 116 ตอนที่ 79, หน้า 1-19 วันที่ 19 สิงหาคม 2542.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2551). *ประมวลสาระชุดวิชาการ พัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.
- งานวัดผลโรงเรียนละแมวิทยา (2565). *ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะปีการศึกษา 2565 สารสนเทศงานทะเบียนวัดผล กลุ่มบริหารวิชาการ*. ชุมพร: โรงเรียนละแมวิทยา.
- ถนอม สิงห์ขอม. (2563). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องเทคนิคการเป่าขลุ่ยเพียงออสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. *วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์*. 8 (3), 424-430.
- วรเพชร พงษ์โล. (2566). การพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการปฏิบัติร่วมกับแบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสทิงพระวิทยา อำเภอสติงพระ จังหวัดสงขลา. *วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสมหาบัณฑิต: บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่*

- สุนันทา ใจดี. (2563). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย เรื่องการเป่าขลุ่ยหลีบเบื้องต้น ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ที่สอนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนแบบปกติ. สารนิพนธ์ศึกษาศาสมหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). แนวทางการบริหารจัดการหลักสูตรตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สรวงมณต์ สิทธิสมาน. (2562). ทำไมเด็กวัยรุ่นควรเล่นดนตรี. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 10 กรกฎาคม 2564. แหล่งที่มา: <https://www.thaipbskids.com/contents/5fbb8ff67fd77a9f03a4270c>
- โอภาส สุวรรณโพธิ์ (2565). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจโดยใช้ชุดฝึกทักษะ เรื่อง กา ปฏิบัติขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย. วารสารดนตรีและการแสดง. 8 (2), 125-135.
- Thorndike.R.L. (1969). *Measurement and evaluation in psychology and education*. (3 rd ed.). New York : John Wiley.